

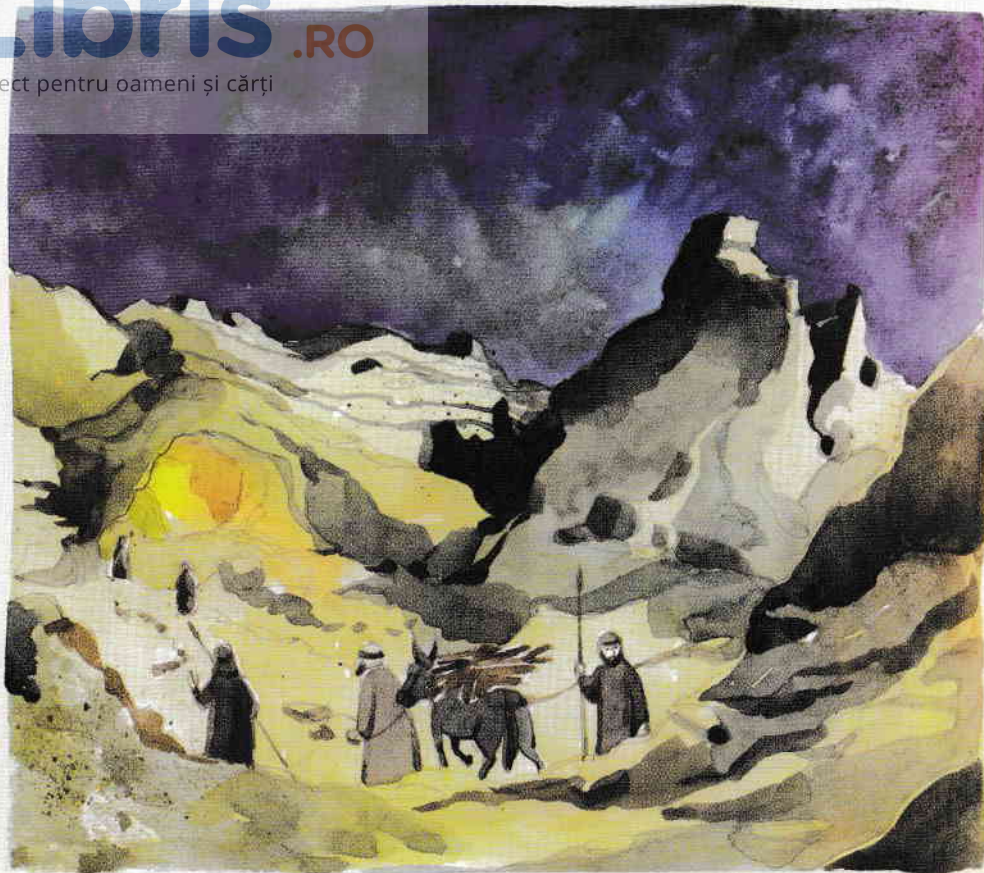
Libris Brândușa Vrânceanu
Respect pentru oameni și cărți

Ilustrații de: Ovidiu Gliga

TÂLHARUL CEL BUN

Timișoara 2019

Noaptea se lăsa în umbre repezi peste culmile munților din pustiul Neghev¹. Odată cu negurile, cobora și frigul, de aceea oamenii se grăbeau să aprindă vreascurile de arbust pe care le căraseră pe cai, din valea Aravei², până aici, în cea mai sigură dintre ascunzătorile lor.

În alte seri ca aceasta, când se retrăgeau în peștera uriașă ce le servea de adăpost, aprinsul focului și pregătirea cinei erau evenimente vesele; tâlharii se bucurau că mai trecuse o zi cu prăzi bune, fără nici un tovarăș pierdut în luptele cu păzitorii caravelor, și se hârjoneau ca niște puștani, sub privirea îngăduitoare a tinerei lor căpetenii. Pereții de piatră ai grotei întorceau, atunci, în ecouri prelungi, hohotele lor grosolane de

1 Pustiul Neghev – un deșert în sudul Israelului.

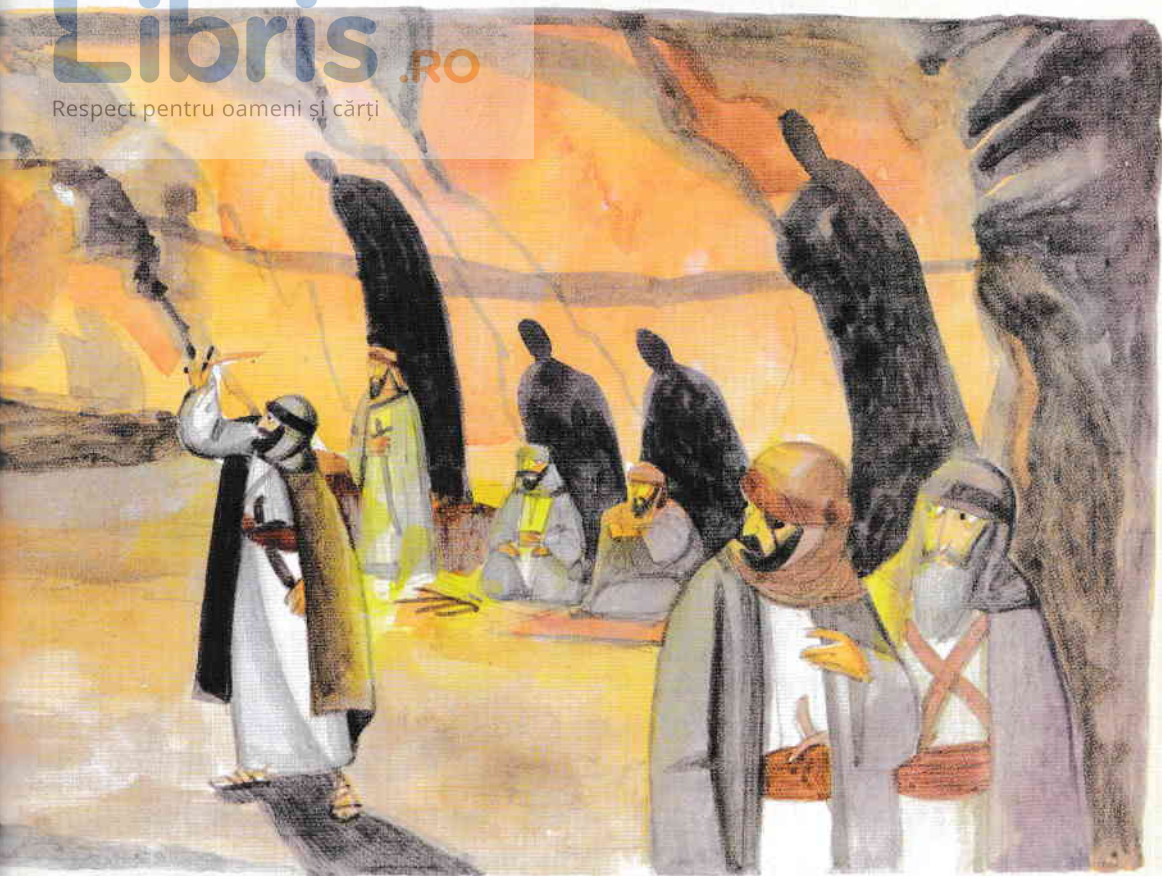
2 Arava – este o vale lungă și strâmtă de tip graben în sud-estul Palestinei sau al Țării Israel, care se întinde din sudul Mării Moarte și până la Golful Eilat, și care desparte Munții Edomului la est, de Munții Neghevelui la vest.

râs, iar Dismas nu le impunea tăcere, fiindcă aici, în tabăra lor, nu aveau a se teme de nimeni. Nici chiar soldații pe care Irod îi repezea din când în când împotriva-le, din fortăreața Metzadei³, nu îndrăzneau să urce până la ei. Știa că ar fi venit la moarte sigură.

Dar, în pragul acela de noapte, nici măcar părerea unui surâs nu mijea pe fețele lotrilor, în vreme ce-și îndeplineau obișnuitele îndatoriri de popas. Se mișcau ușor, ca niște umbre, să nu cumva să-l supere pe Dismas, care, hotărât lucru, deloc nu era în apele lui. Din zorii zilei, când, cu sabia în mână, se așezase între familia a cărei eliberare o poruncise, și Ghestas, ce încerca să-i nesocotească porunca, părea că-l cuprinsese o pojghiță de gheață. Iar tâlharii știa: nimic nu era mai de temut la Dismas,

³ Metzadá sau Massada (după numele dat, ulterior, de romani) – fortăreață antică cu o poziție strategică însemnată, pe o colină situată la marginea de răsărit a pustului Iudeei, pe malul vestic al Mării Moarte.

decât răceala aceea din ochi și din mișcări. Nici unul nu ar fi vrut să fie, acum, în pielea lui Ghestas, deși până mai ieri îl pizmuiau, ca pe prietenul cel mai bun al șefului lor, singurul care se putea, cât de cât, măsura cu el.

Vinovatul, însă, părea a nu se sinchisi de proasta-dispoziție a căpeteniei. Retras într-unul dintre ungherele peșterii, împreună cu alți câțiva tineri, își exersa dibăcia, aruncând pumnalul într-o bucată de șa veche, așezată din ce în ce mai departe, de către tovarășii lui; când cuțitul își atinse ținta chiar și la 300 de pași, murmurul glasurilor se transformă într-o unică exclamație de uimire, amestecată cu admirație. Să fi fost vreun mesaj ascuns, în distracția asta, aparent nevinovată?

– Are să se lase cu vărsare de sânge, Osip, dacă Ghestas nu se poate – șopti un bărbat între două vârste, înalt și uscățiv, către tâlharul cu un singur ochi, aflat lângă el.

Acesta își trecu mâna prin barba sură și-i răspunse, tot în șoaptă:

– Două săbii nu încap într-o teacă, Avi. De multă vreme începusem să mă întreb cât va mai dura, până să se ciocnească. Să nu-mi spui că tu nu te-ai gândit la asta.

Uscățivul clătină cu tristețe din cap:

– Ba da, Osip, dar am tot nădăjduit ca, totuși, să nu se întâmple. Nu uita că pe amândoi i-am crescut, ca pe copiii mei. De fiecare din ei mă frige la inimă!

Și, în vreme ce întreaga ceată de lotri – ceată mare, numărând peste șaptezeci de bărbați – simțea cum în peșteră se adună încordarea, Dismas, căpetenia, învăluit în liniștea lui de gheață, nu dădea nici un semn că ar simți-o. Așezat lângă focul pe jarul căruia bucătarii urmau să frigă bucățile de vânat, pentru cină, era adâncit în gânduri ce păreau să îl poarte departe mult de oamenii lui.

„Nu pricep ce se întâmplă cu mine... mă simt ca atunci când am avut pojar, de-mi punea Abba⁴ Avi prișnițe⁵ cu apă rece, de izvor. Dar, de data asta, pe dinăuntru mă mistuie arșița, nu pe dinafară. Nu-mi mai găsesc liniștea, de când am ținut pruncul ăla în brațe...“ Dăduseră peste cei trei absolut din întâmplare, cam la o oră distanță de Wadi Gaza. Călători prăfuiți, oboșiți, priveliște neobișnuită pe drumul acela, de obicei străbătut de caravane: un bătrân, trăgând de funie măgărușul pe care ședea o femeie tânără, cu un copil în brațe. Doi desagi⁶ atârnați pe greabănul⁷ animalului. Nimic de jinduit⁸, pentru ceată. Cu toate acestea, Ghestas, mereu pus pe șotii, și bizuindu-se pe îngăduința prietenului său, căpetenia, începuse să-i necăjească, împreună cu cei câțiva zănateci care-l însoțeau în toate isprăvile lui. Îi înconjuraseră pe călători, rotindu-și caii în cercuri tot mai

4 Abba – în limba aramaică, „tată“

5 Prișnițe – comprese

6 Desagă, desagi – traistă formată din două părți, care se poartă pe umăr sau pe șa.

7 Greabăn – regiune a corpului unor animale (mari) situată între gât și spinare.

8 A jindui – a dori ceva în mod intens, a râvni, a pofti.

apropiate, în vreme ce Ghestas, aplecat peste gâtul armăsarului său, tăiase cu sabia băierile⁹ desagilor.

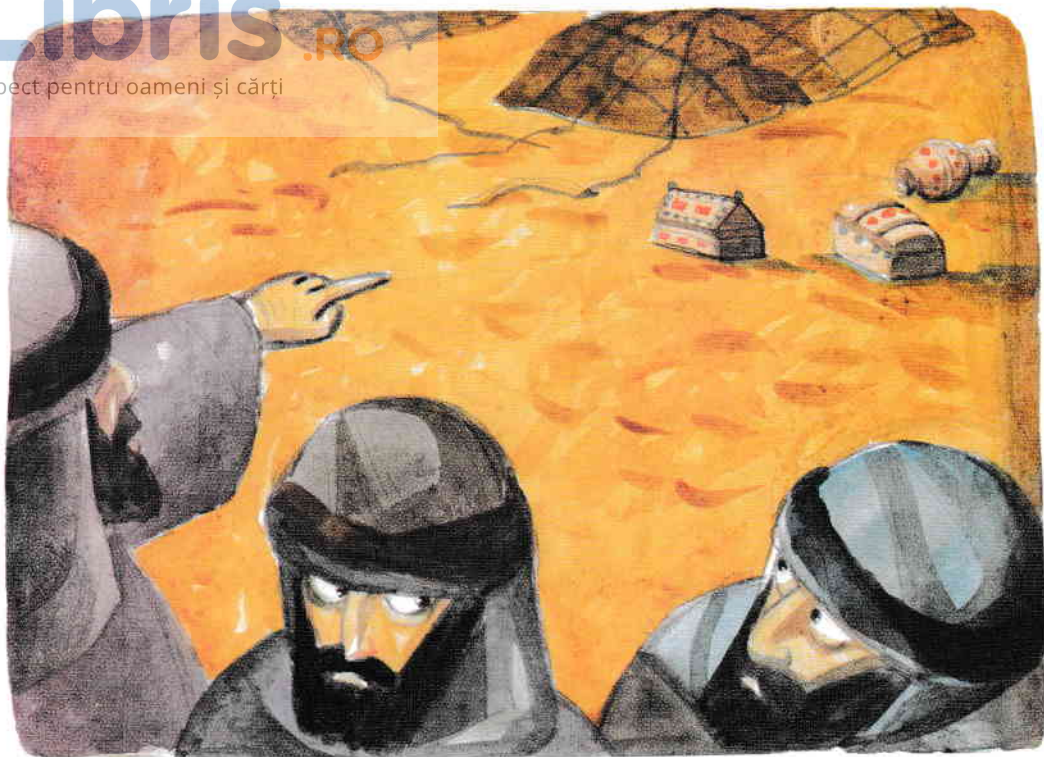
Aici s-ar fi oprit, poate, totul, iar hoții ar fi pornit în galop, după restul cetei, amestecându-și hohotele de râs cu tropotul de copite, dacă din desagii prăbușiți la pământ nu s-ar fi rostogolit în praf trei cutii din lemn de santal. Una dintre ele, cel puțin, smulsese un strigăt de mirare din piepturile tinerilor tâlhari: încrustată cu pietre prețioase – de la safire, la smaralde și diamante negre¹⁰ –, părea venită din palatul unui rege, nu din traista unui bătrân ponosit ca acela care încerca, cu o grabă nu lipsită de demnitate, să își recupereze avutul împrăștiat pe jos.

Strigătul micului grup condus de Ghestas îl adusese și pe Dismas înapoi, împreună cu toată ceata.

– Ei, frate, ia te uită ce am găsit laăștia! Ghestas descălecuse dintr-un salt, culegând din praf cele trei lădițe și îndreptându-se, cu ele în brațe, spre prietenul lui.

⁹ Băieri – curele, sfori, ațe.

¹⁰ A se vedea *Magul Artaban*, apărută la aceeași editură.

Sărise și el din șa, vrăjit de frumusețea lucrăturii cutiilor de lemn. Le ridicase capacul, pe rând; într-una găsisse aur, în celelalte, tămâie și smirnă, de cea mai bună calitate. O avere de neînchipuit, pentru niște oameni simpli, cum se arătau a fi călătorii pe lângă care adineauri trecuse, fără să îi învrednicească cu o privire, măcar. Îi privea, acum, cu un interes ce făcea să lucească o flacăra neagră în ochii lui adânci.

– Cine sunteți? De unde veniți și unde mergeți?

Spre uimirea lui, bătrânul se uitase la el fără urmă de teamă, ținându-se drept, în mijlocul cărării. De obicei, oamenii atacați de ceata sa, odată dezarmați și aflați la cheremul¹¹ său, îi ocoleau privirea și se târau prin țărână, cerându-i îndurare. E drept că cei mai viteji dintre apărători mureau în luptă...

– Sunt Iosif, tâmplar din Nazaret. Ei sunt femeia și copilul meu. Venim din Betleem și mergem în Egipt.

¹¹ A se afla la cheremul cuiva – a fi la bunul plac al cuiva